

**УГОДА
МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ ТА УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ ІНДІЯ
ПРО СПРИЯННЯ ТА ВЗАЄМНИЙ ЗАХИСТ ІНВЕСТИЦІЙ**

Уряд України та Уряд Республіки Індія (які надалі іменуються "Договірні Сторони"),

бажаючи створити умови, що сприятимуть збільшенню інвестицій інвесторів однієї Договірної Сторони на територію іншої Договірної Сторони,

визнаючи, що заохочення та взаємний захист за міжнародною згодою таких інвестицій буде вести до стимулювання індивідуальної ділової ініціативи та підвищення добробуту обох держав.

домовились про наступне:

СТАТТЯ 1

Визначення

Для цілей цієї Угоди:

(a) "компанії" означає:

(i) по відношенню до України: будь-які юридичні особи, які засновані відповідно до законодавства України і визнані як юридичні особи її законодавством та мають місце розташування на території України;

(ii) по відношенню до Індії: корпорації, фірми та асоціації, зареєстровані або засновані за чинним законом у будь-якій частині Індії;

(b) "інвестиції" означає будь-який вид встановлених або набутих активів, включаючи зміни форм таких інвестицій, відповідно до національного законодавства Договірної Сторони, на території якої зроблено інвестування, та включаючи, зокрема, але не виключно:

(i) рухоме та нерухоме майно, рівно як і інші права, такі як зalog, права утримання або застави;

(ii) паї, акції і боргові зобов'язання компаній та будь-які інші подібні форми участі у компанії;

(iii) грошові вимоги або право на вимоги виконання договірних зобов'язань, які мають грошову вартість;

(iv) права інтелектуальної власності, "гудвіл", технічні процеси та ноу-хау згідно з належним законодавством відповідної Договірної Сторони.

(v) ділові концесії, надані законом або за контрактом, включаючи концесії на пошук та видобування корисних копалин:

(c) "інвестори" означає будь-якого громадянина або компанію Договірної Сторони.

(d) "громадяни" (фізичні особи) означає:

(i) по відношенню до Індії: особи, що отримали свій статус громадянина Індії за чинним законом Індії;

(ii) по відношенню до України: будь-яку фізичну особу, що має громадянство України відповідно до її законів;

(e) " доходи " означає суми грошей, отриманих в зв'язку з інвестуванням як прибуток, проценти, капітальні прибутки, дивіденди, роялті та інші виплати;

(f) "територія" означає:

(i) по відношенню до України: територію, що знаходиться під суверенітетом України, морські та підводні райони, над якими вона здійснює, у відповідності до міжнародного права, суверенні права або юрисдикцію.

(ii) по відношенню до Індії: територія Республіки Індія, включаючи її територіальні води та повітряні простори, а також інші морські зони, включаючи Виключну Економічну Зону та континентальний шельф, над яким Республіка Індія має суверенітет, суверенні права або виключну юрисдикцію згідно з чинним законодавством, Конвенцією ООН 1982 року про Міжнародне морське право.

СТАТТЯ 2

Зміст Угоди

Цю Угоду можна застосовувати до всіх інвестицій, зроблених інвесторами однієї з Договірних Сторін на території іншої Договірної Сторони та прийнятих як такі, згідно її законодавства та правил, зроблених до чи після набуття чинності цією Угодою.

СТАТТЯ 3

Сприяння та захист інвестицій

(1) Кожна Договірна Сторона повинна заохочувати та створювати сприятливі умови для інвесторів іншої Договірної Сторони для інвестування на її території та визнають такі інвестиції згідно з її законами та політикою.

(2) Інвестиціям та доходам інвесторів кожної Договірної Сторони у всякий час повинен бути наданий справедливий та рівний режим на території іншої Договірної Сторони.

СТАТТЯ 4

Національний режим та режим найбільшого сприяння

(1) Кожна Договірна Сторона повинна надавати інвестиціям інвесторів іншої Договірної Сторони режим, який повинен бути не менш сприятливим ніж той, що надається інвестиціям її власних інвесторів або інвестиціям інвесторів будь-якої третьої країни.

(2) Крім цього, кожна Договірна Сторона повинна надавати інвесторам іншої Договірної Сторони, включаючи все, що стосується повернення доходів від їх інвестицій, режим, який повинен бути не менш сприятливий, ніж той, що наданий інвесторам будь-якої третьої країни.

(3) Положення пунктів 1 і 2, наведених вище, не повинні розцінюватися як такі, що зобов'язують одну Договірну Сторону розповсюджувати на інших інвесторів вигоду будь-якого режиму, преференцію або привілеї, що впливають з:

(а) будь-якого існуючого чи майбутнього митного союзу або подібної міжнародної угоди, учасниками якої вона є або буде;

(б) будь-якого предмету Угоди, що повністю або частково стосується оподаткування.

СТАТТЯ 5

Експропріація

(1) Інвестиції інвесторів будь-якої Договірної Сторони не можуть бути націоналізовані, експропрійовані або підлягати заходам, які мають ефект еквівалентний націоналізації чи експропріації (тут та далі "експропріація") на території іншої Договірної Сторони, окрім як для суцільних цілей згідно з її законодавством на недискримінаційній основі та з наданням справедливої та рівної компенсації. Така компенсація повинна дорівнювати дійсній вартості експропрійованої інвестиції, яка існувала безпосередньо перед експропріацією або перед тим, як про загрозу експропріації стало загально відомо та повинна включати відсоток за справедливою та рівною ставкою до дати сплати включно, а також має здійснюватись без необґрунтованих затримок, має підлягати ефективній реалізації та вільно переказуватись.

(2) Інвестор, якого це стосується, має право, згідно з законодавством Договірної Сторони, яка здійснює експропріацію, переглянути в судовому або іншому незалежному органі цієї Договірної Сторони, його справу та оцінку його інвестицій згідно з принципами, встановленими у цьому пункті. Договірна Сторона, яка робить експропріацію, повинна докласти всіх зусиль, щоб забезпечити такий перегляд якомога швидше.

(3) Якщо Договірна Сторона експропріює активи компанії зареєстровані або засновані за її чинним законом у будь-якій частині її власної території, у якій інвестори іншої Договірної Сторони мають частки, вона повинна гарантувати, що положення пункту (1) цієї Статті застосовуються в межах, необхідних для забезпечення справедливої та рівної компенсації по відношенню до інвестицій тих інвесторів іншої Договірної Сторони, які є власниками таких часток.

СТАТТЯ 6

Компенсація за втрати

Інвесторам однієї з Договірних Сторін, чії інвестиції на території іншої Договірної Сторони зазнали втрат через війну або інші збройні конфлікти, стан національної небезпеки або громадські заворушення на території останньої, має надаватися останньою Договірною Стороною режим щодо повернення, відшкодування, компенсації або іншого вирішення, не менш сприятливий ніж той, який вона надає своїм інвесторам або інвесторам третьої країни. Виникаючи з цього виплати мають бути вільно переказуваними.

СТАТТЯ 7

Відшкодування та повернення інвестицій

1. Кожна Договірна Сторона повинна дозволити вільний переказ всіх фондів інвесторів іншої Договірної Сторони, що стосуються інвестування на її території, без безпідставних затримок та на основі недискримінації. Такі фонди можуть включати:

а) капітал та додаткові капіталовкладення, що використовувалися для підтримки та збільшення інвестицій;

б) чистий прибуток від операцій, включаючи дивіденди та проценти пропорційно частки їх акцій;

с) відшкодування будь-яких позик, включаючи проценти з них, які стосуються інвестицій;

д) виплата роялті та сплат за послуги, що стосуються інвестицій;

е) прибуток від продажу їх долі;

ф) прибутки одержані інвесторами у випадку продажу, часткового продажу або ліквідації інвестиції;

г) заробітки громадян однієї з Договірних Сторін чия праця пов'язана з інвестиціями на території іншої Договірної Сторони.

2. Ніщо в параграфі (1) цієї Статті не повинно перешкоджувати переказу будь-яких компенсацій згідно зі Статтею (6) цієї Угоди.

3. Якщо інше не ухвалено між обома Договірними Сторонами, валютні перекази за параграфом (1) цієї Статті повинні бути дозволені у валюті початкової інвестиції або будь-якій іншій конвертованій валюті. Такий переказ має бути зроблений за переважаючим ринковим курсом обміну на день переказу.

СТАТТЯ 8

Суброгація

Якщо одна Договірна Сторона або її уповноважений орган гарантувала будь-яку компенсацію проти комерційного ризику відносно інвестицій будь-якого власного інвестора на території іншої Договірної Сторони та здійснила платежі таким інвесторам згідно з їх позовами за цією Угодою, інша Договірна Сторона погоджується, що перша Договірна Сторона або її уповноважений орган, отримує право внаслідок суброгації відстоювати права та позови інвесторів. Передані права або позови не повинні перевищувати першопочаткових прав або позовів таких інвесторів.

СТАТТЯ 9

Вирішення спорів між інвестором та Договірною Стороною

1. Будь-який спір між інвестором однієї Договірної Сторони та іншою Договірною Стороною стосовно інвестицій згідно з цією Угодою повинен, якомога швидше, бути вирішений дружньо шляхом переговорів між сторонами спору.

2. Будь-який спір, який не було вирішено дружньо протягом 6 місяців повинен, за згодою обох Сторін, бути переданий:

а) для вирішення до компетентного судового чи адміністративного органу Договірної Сторони на території якої здійснено інвестиції, у відповідності з її законодавством; або

б) на міжнародний розгляд згідно з Правилами Вирішення Спорів Комісії ООН з питань Міжнародного Торговельного Права.

3. Якщо Сторони не змогли домовитись про процедуру вирішення спору згідно з п.2 цієї Статті або, якщо спір було передано на розгляд, але процедуру розгляду було закрито інакше, ніж через підписання угоди про вирішення, спір має бути вирішено шляхом Арбітражу. Процедура Арбітражу повинна бути наступною:

а) якщо Договірна Сторона інвестора та інша Договірна Сторона є учасниками Конвенції про Вирішення Інвестиційних Спорів між Державою та Громадянами інших Держав, 1965 року та інвестор погоджується у письмовій формі передати спір на розгляд до Міжнародного Центру по вирішенню інвестиційних спорів, такий спір повинен бути переданий до Центру; або

б) за Процедурами додаткових засобів узгодження, арбітражу та встановлення фактів, якщо обидві сторони спору домовились про це; або

с) передано до арбітражного суду ad hoc будь-якою Стороною спору згідно з Арбітражним Регламентом ЮНСІТРАЛ 1976 р., приймаючи до уваги наступні застереження:

(i) уповноваженими особами за Статтею 7 Регламенту повинен бути Президент, Віце-президент або старший суддя Міжнародного Суду, що не є громадянами жодної з Договірних Сторін. Третій Арбітр не може бути громадянином жодної Договірної Сторони;

(ii) сторони повинні призначити своїх арбітрів протягом 2 місяців;

(iii) арбітражне рішення повинно виноситися згідно з положеннями цієї Угоди;

(iv) арбітражний суд повинен заявити обґрунтування свого рішення та вказати причину на запит кожної зі Сторін.

СТАТТЯ 10

Спори між Договірними Сторонами

1. Спори між Договірними Сторонами стосовно тлумачення або застосування цієї Угоди повинні, якомога швидше, бути вирішені шляхом переговорів.

2. Якщо спір між Договірними Сторонами не буде вирішений протягом 6 місяців з дня виникнення спору, він повинен, на прохання будь-якої Договірної Сторони, бути переданий до арбітражного трибуналу.

3. Такий арбітражний трибунал повинен засновуватись для кожного окремого випадку у наступний спосіб. Протягом двох місяців після одержання письмового запиту про вирішення шляхом арбітражу, кожна Договірна Сторона повинна призначити одного члена трибуналу. Ці два члени повинні обрати громадянина третьої Держави, який, після затвердження обома Договірними Сторонами, буде обраний Головою трибуналу. Голову необхідно призначити протягом 2 місяців з дня призначення двох інших членів.

4. Якщо протягом періоду, визначеного у параграфі (3) цієї Статті, необхідні призначення не буде зроблено, будь-яка Договірна Сторона може за відсутністю будь-якої угоди, запросити Президента Міжнародного Суду для винесення необхідних призначень. Якщо Президент є громадянином однієї з Договірних Сторін або, якщо він звільнений від виконання згаданих обов'язків, необхідно запросити Віце-президента для винесення необхідних призначень. Якщо Віце-президент є громадянином однієї з Договірних Сторін або якщо він теж звільнений від виконання згаданих обов'язків, необхідно запросити наступного за старшинством члена Міжнародного Суду, що не є громадянином однієї з Договірних Сторін для винесення необхідних призначень.

5. Арбітражний трибунал має приймати рішення більшістю голосів. Рішення повинні бути обов'язковими для обох Договірних Сторін. Кожна Договірна Сторона повинна нести витрати своїх членів трибуналу, а також за свою участь у арбітражній процедурі; витрати на Голову та інші витрати мають бути рівно поділені між Договірними Сторонами. Трибунал може своїм рішенням призначити більшу частину витрат одній з Договірних Сторін і таке рішення буде обов'язковим для виконання Договірними Сторонами. Трибунал має визначити свою власну процедуру.

СТАТТЯ 11

В'їзд та тимчасове перебування персоналу

Договірна Сторона повинна згідно з її законами, застосовуваними час від часу до в'їзду та тимчасового перебування громадян іншої країни, дозволити фізичним особам іншої Договірної Сторони та персоналу найнятому компаніями іншої Договірної Сторони в'їзд та перебування на її території з метою прийняття участі в діяльності, що пов'язана з інвестиціями.

СТАТТЯ 12

Застосування законів

1. За виключенням, якщо інакше не визначено в Угоді, всі інвестиції повинні бути керовані чинними законами на території Договірної Сторони, на якій зроблено таку інвестицію.

2. Незважаючи на п.1 цієї Статті, ніщо в цій угоді не повинно утримувати приймаючу Договірну Сторону від застосування дій для захисту її необхідних інтересів безпеки або у випадках особливої небезпеки згідно з її законами, які звичайно та в міру застосовуються на основі недискримінації.

СТАТТЯ 13

Застосування інших правил

Якщо положення закону будь-якої з Договірних Сторін або зобов'язання за міжнародним законом, що існують зараз або створюватимуться між Договірними Сторонами до існуючої Угоди містять правила, загальні або специфічні, які надають інвестиціям інвестора іншої Договірної Сторони режим більш сприятливий ніж наданий цією Угодою, такі правила повинні, до тієї міри до якої вони більш сприятливі, переважати над цією Угодою.

Стаття 14

Набуття чинності

Ця Угода повинна підлягати ратифікації та має набути чинності з дня обміну ратифікаційними грамотами.

Стаття 15
Строк дії та припинення

1. Ця Угода має залишатися чинною протягом 10 років, а також повинна автоматично продовжуватись доти, доки одна з Договірних Сторін у письмовій формі не повідомить іншу про свій намір припинити дію цієї Угоди. Угода вважається припиненою через 1 рік з дня одержання такого письмового повідомлення.

2. Незважаючи на припинення дії цієї Угоди відповідно до п.1 цієї Статті, Угода продовжує бути чинною на подальший період 15 років з дня її припинення відносно інвестицій, здійснених або набутих до дня припинення дії цієї Угоди.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, до того ж належним чином уповноважені своїми відповідними Урядами, підписали цю Угоду.

Вчинено в м. Києві " 1 " грудня 2001 року в двох дійсних примірниках українською, хінді та англійською мовами, причому всі тексти є автентичними.

У випадку виникнення будь-яких розбіжностей, текст англійською мовою матиме переважну силу.

За Уряд України

За Уряд Республіки Індія

